

Datum van inontvangstneming : 21/07/2016

Zaak C-340/16**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

16 juni 2016

Verwijzende rechter:

Oberste Gerichtshof (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

25 mei 2016

Verzoekende partij:

Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft-KABEG

Verwerende partij:

Mutuelles du Mans assurances Iard SA (MMA Iard)

[OMISSIS]

Het Oberste Gerichtshof heeft [omissis] in de zaak tussen verzoekster, Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft-KABEG, [omissis] Klagenfurt am Wörthersee, [omissis] en verweerster Mutuelles du Mans Assurances (M M A IARD), [omissis] Le Mans, [omissis] wegens 15 505,64 EUR, vermeerderd met rente en kosten, in de procedure over het beroep in Revision van verzoekster tegen de beslissing van het Oberlandesgericht Graz als beroepsrechter van 23 maart 2015, [omissis] waarbij ten gevolge van het beroep van verweerster de beslissing van het Landesgericht Klagenfurt van 10 [correct: 4] december 2014 werd gewijzigd [omissis], in raadkamer als volgt uitspraak gedaan:

[OR. 2]

A. Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt overeenkomstig artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

1. Gaat het bij de vordering van een binnenlandse werkgever tot vergoeding van de door de loondoorbetaling aan zijn in het eigen land woonachtige werknemers op hem verschoven schade om een vordering in „verzekeringszaken” in de zin van artikel 8 van verordening (EG) nr. 44/2001, wanneer

a) de werknemer bij een verkeersongeval in een lidstaat (Italië) gewond is geraakt,

b) de vordering is gericht tegen de verzekeraar van de wettelijke aansprakelijkheid die in een andere lidstaat (Frankrijk) is gevestigd,

c) de werkgever een publiekrechtelijke instelling met eigen rechtspersoonlijkheid is?

2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord:

Dient artikel 9, lid 1, onder b), juncto artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 44/2011 aldus te worden uitgelegd, dat de werkgever die het loon doorbetaalt als „getroffene” de wettelijke-aansprakelijkheidsverzekeraar van het schadeveroorzakende voertuig kan oproepen voor het gerecht van de plaats waar de werkgever is gevestigd, voor zover een dergelijke rechtstreekse vordering mogelijk is?

B. [Schorsing van de behandeling] [*omissis*]

Toelichting:

I – Feiten:

[OR. 3]

Op 26 maart 2011 vond er in Italië een verkeersongeval plaats, waarbij de in Oostenrijk woonachtige werknemer van verzoekster (als fietser) en de bestuurster van een bij verweerster WA-verzekerde personenauto betrokken waren. Daarbij liep de fietser diverse verwondingen op.

Verzoekster is een publiekrechtelijke instelling die ziekenhuizen exploiteert en is gevestigd in Klagenfurt am Wörthersee. Verweerster is een in Frankrijk gevestigde verzekeringsmaatschappij.

II – Conclusies en argumenten van partijen:

Verzoekster vordert van verweerster vergoeding van de schade die in totaal op 15 505,64 EUR, vermeerderd met rente en kosten, is becijferd. Zij voert aan dat uitsluitend de bestuurster van de personenauto schuldig is aan het ongeval. Als werkgeefster van de gewonde heeft zij hem zijn salaris gedurende zijn door het

ongeval veroorzaakte ziekteverlof doorbetaald. In zoverre is de vordering tot schadevergoeding van de werknemer overgegaan op de werkgever.

Verzoekster baseert de internationale bevoegdheid van het gerecht van eerste aanleg op artikel 9, lid 1, onder b), juncto artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 44/2001. Bij het Landesgericht Klagenfurt heeft de werknemer hierover een parallelle procedure lopen, waarin de internationale bevoegdheid reeds werd erkend.

Verweerster bestrijdt de schadevordering en heeft tegengeworpen dat het gerecht waarbij de zaak is aangebracht, geen internationale bevoegdheid heeft. Zij brengt ertegen in dat bij afdeling 3 van hoofdstuk II van verordening (EG) nr. 44/2001 een eigen stelsel voor de gerechtelijke bevoegdheidsverdeling in verzekeringszaken is vastgesteld. Het doel van deze bijzondere regeling is volgens overweging 13 [OR. 4] de zwakke partij te beschermen. Op deze bescherming kan verzoekster als werkgeefster zelf geen aanspraak maken.

III – Procedure:

Het gerecht van eerste aanleg verwierp het middel waarbij werd verzocht om een aparte behandeling. Het was van oordeel dat verzoekster, die enkel een van de werknemer afgeleide vordering heeft ingesteld, de bevoegde rechter van artikel 9, lid 1, onder b), juncto artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 44/2001 ter beschikking staat. Daarbij is niet van belang of het om een grotere of een kleinere onderneming gaat. Een rechtspersoon is ten opzichte van een verzekeringsmaatschappij ongeacht zijn grootte de zwakkere partij.

Het gerecht van tweede aanleg stelde deze uitspraak in die zin bij, dat het de exceptie van de ontbrekende internationale bevoegdheid toewees en de vordering afwees. Het verwees naar de arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaken FBTO Schadeverzekeringen/Odenbreit, C-463/06, en Vorarlberger Gebietskrankenkasse/WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG, C-47/08. De verwijzing van artikel 11, lid 2, naar artikel 9, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 44/2001 garandeert dat er in het eigen land van de getroffen een rechter bevoegd is. Dat geldt ook als de getroffen een rechtspersoon is. Het begrip „getroffene” omvat ook indirect getroffen personen. De genoemde bevoegde rechter geldt echter niet voor dergelijke personen, die ten opzichte van de wettelijke-aansprakelijkheidsverzekeraar niet als zwakkere partij kunnen worden gekwalificeerd. Daarbij is het essentieel of de getroffen „economisch zwakker en juridisch minder ervaren” is dan een schadeverzekeraar. Bij een publiekrechtelijke instelling [OR. 5] die is opgericht in verband met de bedrijfsvoering van vijf ziekenhuizen, is dit niet het geval.

Het Oberste Gerichtshof dient uitspraak te doen over een beroep in Revision van verzoekster, waarmee zij de toepassing van artikel 9, lid 1, onder b), juncto artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 44/2001 nastreeft.

IV – Unierecht

1. De relevante bepalingen van verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken luiden als volgt:

„Hoofdstuk II

Bevoegdheid

Afdeling I

Algemene bepalingen

Artikel 2

1. Onverminderd deze verordening worden zij die woonplaats hebben op het grondgebied van een lidstaat, ongeacht hun nationaliteit, opgeroepen voor de rechten van die lidstaat.

[...]

Artikel 3

1. Degenen die op het grondgebied van een lidstaat woonplaats hebben, kunnen slechts voor het gerecht van een andere lidstaat worden opgeroepen krachtens de in de afdelingen 2 tot en met 7 van dit hoofdstuk gegeven regels.

[...]

Afdeling 3

Bevoegdheid in verzekeringszaken

[OR. 6]

Artikel 8

De bevoegdheid in verzekeringszaken is in deze afdeling geregeld, onverminderd artikel 4 en artikel 5, punt 5.

[...]

Artikel 9

1. De verzekeraar met woonplaats op het grondgebied van een lidstaat kan worden opgeroepen:

a) voor de rechten van de lidstaat waar hij zijn woonplaats heeft, of

b) in een andere lidstaat, indien het een vordering van de verzekeringnemer, de verzekerde of een begunstigde betreft, voor het gerecht van de woonplaats van de eiser, [...]

[...]

Artikel 11

[...]

2. De artikelen 8, 9 en 10 zijn van toepassing op de vordering die door de getroffen rechtstreeks tegen de verzekeraar wordt ingesteld, indien de rechtstreekse vordering mogelijk is.

[...]”

2. De relevante bepalingen van richtlijn 2009/103/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 betreffende de verzekering tegen de wettelijke aansprakelijkheid waartoe de deelneming aan het verkeer van motorrijtuigen aanleiding kan geven en de controle op de verzekering tegen deze aansprakelijkheid, luiden als volgt:

„Artikel 1

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

[...]

[OR. 7]

2. ‚benadeelden’: zij die recht hebben op vergoeding van door voertuigen veroorzaakte schade;

[...]

Artikel 18

De lidstaten dragen er zorg voor dat personen die materiële schade of lichamelijk letsel hebben geleden welke is veroorzaakt door een voertuig dat door een in artikel 3, bedoelde verzekering is gedekt, tegen de verzekeringsonderneming van de wettelijk aansprakelijke partij een rechtstreekse vordering kunnen instellen.”

V – Nationaal recht

1. De relevante bepalingen van de wet op de organisatie en de bedrijfsvoering van de provinciale ziekenhuizen van 25 februari 1993 (Kärntner Landeskrankenanstalten-Betriebsgesetz) [Karinthische wet op de exploitatie van

provinciale ziekenhuizen, hierna: „K-LKABG”), LGBl, nr. 44/1993, luiden als volgt:

„§ 2

(1) Om de doelstelling van deze wet te verwezenlijken, wordt een publiekrechtelijke instelling met eigen rechtspersoonlijkheid opgericht. De publiekrechtelijke instelling draagt de naam ‚Landeskrankenanstalten-Betriebsgesellschaft - KABEG’ [...] KABEG wordt in het handelsregister ingeschreven.

[...]

§3

(1) De taak van KABEG in het kader van deze wet is het besturen van de provinciale ziekenhuizen als openbare ziekenhuizen van de provincie in de zin van de Kärntner Krankenanstaltenordnung 1999 [Karinthische ziekenhuisverordening van 1999, hierna: ‚K-KAO’], LGBl, nr. 26, in de thans geldende versie. De afzonderlijke provinciale ziekenhuizen hebben geen eigen rechtspersoonlijkheid.

[OR. 8] [...]

(4) KABEG is opgericht zonder winstoogmerk. Zij vervult haar taken in het algemeen belang. Eventuele winsten dienen te worden gebruikt voor het verwezenlijken van de doelstellingen van deze wet.

[...]

(6) Om haar taken te vervullen mag KABEG bedrijven oprichten, deelnemen in andere bedrijven en bedrijven kopen en verkopen.”

2. § 1358 ABGB [Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch, Oostenrijks burgerlijk wetboek] luidt als volgt:

„Wie de schuld betaalt van een ander, voor wie hij persoonlijk of met bepaalde activa aansprakelijk is, treedt in de rechten van de schuldeiser en heeft het recht van de schuldenaar vergoeding van de betaalde schuld te eisen. [...]”

§ 67 VersVG [Versicherungsvertragsgesetz, Oostenrijkse wet op de verzekeringsovereenkomst] luidt als volgt:

„(1) Indien de verzekeringsnemer tegen een derde een recht op schadevergoeding toekomt, dan gaat het recht over op de verzekeraar, voor zover deze aan de verzekeringsnemer de schade vergoedt. [...]

[...]”

VI – Prejudiciële vragen:

1. Inleidende opmerkingen:

1.1 Volgens vaste rechtspraak van het Oberste Gerichtshof gaat het recht op vergoeding van loonderving van een werknemer die bij een verkeersongeval gewond is geraakt en die hem vanwege de door het ongeval veroorzaakte arbeidsongeschiktheid treft, in analogie met § 1358 ABGB en § 67 VersVG, door wettelijke subrogatie over op de werkgever, voor zover deze wettelijk tot doorbetaling van het loon is verplicht. De schade van de werknemer wordt door de doorbetaling van het loon afgewenteld op de werkgever [*omissis*]. Dit geldt ook **[OR. 9]** voor een publiekrechtelijk dienstverband [*omissis*].

1.2 Verordening (EU) nr. 1215/2012 van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken is volgens artikel 66, lid 1, ervan nog niet van toepassing op onderhavig geding, dat vóór 10 januari 2015 aanhangig werd gemaakt.

1.3 Het betreft een civiele zaak in de zin van artikel 1, lid 1, van verordening (EG) nr. 44/2001. Verzoekster treedt niet op in de uitoefening van publieke bevoegdheden, maar als privaatrechtelijke persoon [*omissis*]. Eén en ander valt derhalve onder de werkings sfeer van de verordening.

1.4 De rechten op vergoeding van de getroffene(n) worden overeenkomstig artikel 3 van het Verdrag van Den Haag inzake de wet welke van toepassing is op verkeersongevallen op de weg beheerst door het Italiaanse recht. Ook partijen zijn het daarover eens. Volgens artikel 9 van dit verdrag wordt de kwestie of de getroffen persoon een rechtstreekse vordering op de verzekeraar toekomt, door dit recht bepaald. Het Oberste Gerichtshof gaat ervan uit dat volgens het Italiaanse recht een rechtstreekse vordering tegen de verzekeraar van degene die wettelijk aansprakelijk is, mogelijk is.

2. Eerste vraag:

2.1 Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft bij arrest van 13 december 2007, FBTO Schadeverzekeringen/Odenbreit, C-463/06, vastgesteld dat de verwijzing in artikel 11, lid 2, naar artikel 9, lid 1, onder b), van verordening (EG) nr. 44/2001 aldus moet worden uitgelegd dat de getroffene bij het gerecht van zijn woonplaats in een lidstaat rechtstreeks **[OR. 10]** tegen de verzekeraar een vordering kan instellen, indien een dergelijke rechtstreekse vordering mogelijk is en de verzekeraar zijn woonplaats op het grondgebied van een lidstaat heeft.

2.2 Bij arrest van 17 september 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse/WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG, C-347/08, heeft het Hof van Justitie de vraag of ook een socialeverzekeringsorgaan dat is gesubrogeerd in de rechten van de door een auto-ongeval rechtstreeks getroffene, zich op die forumkeuze kan

beroepen en bij de rechter van zijn plaats van vestiging de vordering kan instellen, ontkennend beantwoord.

Daarbij heeft het Hof van Justitie enerzijds duidelijk gemaakt dat het begrip „getroffene” in artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 44/2001 zich niet beperkt tot het rechtstreeks getroffen slachtoffer van het ongeval, maar ook indirect getroffen personen omvat (punten 25 e.v.).

Anderzijds beschouwde het als grond voor de bijzondere bevoegdheden in verzekeringszaken het beschermen van de economisch zwakkere en juridisch minder ervaren partij door bevoegdheidsregels die gunstiger zijn voor haar belangen dan de algemene regels (punt 40; overweging 13). Daaruit volgt dat de terzake in verordening (EG) nr. 44/2001 voorziene bevoegdheidsregels niet mogen worden uitgebreid tot personen die deze bescherming niet nodig hebben (punt 41). Aangevoerd is echter niet dat een socialeverzekeringsorgaan een economisch zwakkere en juridisch minder ervaren partij is dan een wettelijke-aansprakelijkheidsverzekeraar. Algemeen is een **[OR. 11]** bijzondere bescherming niet nodig is wanneer het gaat om betrekkingen tussen beroepsmensen uit de verzekeringssector, die geen van allen kunnen worden geacht in een zwakkere positie te verkeren dan de andere [punt 42; zaak *Groupement d'intérêt économique (GIE) Réunion européenne e.a./Zurich España en Société pyrénéenne de transit d'automobiles (Soptrans)*, C-77/04, ECLI:EU:C:2005:327]. Derhalve kan een socialeverzekeringsorgaan dat is gesubrogeerd in de rechten van de door een auto-ongeval rechtstreeks getroffene, geen beroep doen op artikel 9, lid 1, onder b), juncto artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 44/2001 (punt 43). Een dergelijke in de rechten van de rechtstreeks getroffene gesubrogeerde persoon, die zelf als een zwakke partij kan worden beschouwd, moet echter gebruik kunnen maken van de bijzondere bevoegdheidsregels. Dat is met name het geval voor de erfgenamen van het slachtoffer van een ongeval (punt 44).

2.3 In het algemeen wordt aanvaard dat het forum actoris op grond van artikel 9, lid 1, onder b), juncto artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 44/2001 in principe ook openstaat voor een indirect getroffen rechtspersoon, daar noch uit de tekst van artikel 11, noch uit het beschermingsdoel dat eraan ten grondslag ligt een algemene beperking tot natuurlijke personen kan worden afgeleid. Een afzonderlijke concrete en individuele beschouwing van de werkelijke zwakheid van de verzoeker ten opzichte van de verzekeraar tegen wie hij is opgekomen, wordt vanwege de daarmee gepaard gaande rechtsonzekerheid en het feit dat dit niet verenigbaar is met de wens van de wetgever om een voorspelbaar bevoegdheidsregime te creëren (overweging 11), doorgaans niet erkend [*omissis*]. Over deze vraag heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie zich nog niet uitgesproken.

[OR. 12]

2.4 Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest in de zaak C-347/08 duidelijk gemaakt dat – afgezien van socialeverzekeringsorganen en degenen die beroepsmatig in de verzekeringssector actief zijn – degenen die wettelijk zijn gesubrogeerd in de rechten van de rechtstreeks getroffenene een beroep zouden kunnen doen op de bijzondere bevoegdheidsregels, indien zij zelf als „zwakkere partij” moeten worden beschouwd, en gaf als voorbeeld de erfgenamen van het slachtoffer van een ongeval. Of rechtspersonen die als „zwakkere” wettelijk zijn gesubrogeerd ook in aanmerking komen, is niet gepreciseerd.

Onbeantwoord bleef echter in het bijzonder de vraag op grond van welke criteria moet worden onderzocht en beoordeeld of degene die is gesubrogeerd, zwakker is. De vaststelling van wie „economisch zwakker en juridisch onervarener” is dan een wettelijke-aansprakelijkheidsverzekeraar kan in het geval van een procederende ondernemer bij een concrete aanschouwing per geval bij gebrek aan vergelijkbare parameters in ieder geval tot aanzienlijke praktische problemen leiden. Juist bij werkgevers die de rechten van hun werknemers die door subrogatie op hen zijn overgegaan, geldend maken, kan het spectrum reiken van „kleine” zelfstandige ondernemers via middelgrote vennootschappen tot grote bedrijven, publiekrechtelijke instellingen of territoriale lichamen. Bij een publiekrechtelijke instelling, die zoals in onderhavige zaak als verzoekster optreedt, zou de vraag of zij zwakker is dan een wettelijke-aansprakelijkheidsverzekeraar, mogelijk reeds principieel ontkennend moeten worden beantwoord ([*omissis*] zie [*omissis*] arrest HvJEU van 15 januari 2004, Freistaat Bayern[OR. 13]/Jan Blijdenstein, C-433/01, ECLI:EU:C:2004:21, waarnaar het Hof in zaak C-347/08 verwijst).

2.5 Het Hof van Justitie van de Europese Unie lijkt, zonder dit nadrukkelijk uit te spreken, ervan uit te gaan dat dit van geval tot geval dient te worden bezien. Deze benadering draagt echter zoals bij indirect getroffenenen het gevaar van rechtsonzekerheid in zich en staat op gespannen voet met de doeleinden van verordening (EG) nr. 44/2001; volgens overweging 11 moeten de bevoegdheidsregels immers in hoge mate voorspelbaar zijn. Aan de andere kant blijft door deze zienswijze de persoonlijke werkingssfeer van de artikelen 8 e.v. van verordening (EG) nr. 44/2001 strikt afgebakend ten gunste van de basisregel van artikel 2 van de verordening [*omissis*].

2.6 Het Hof van Justitie noemt, zonder verder onderscheid, „de erfgenamen” van het slachtoffer van het ongeval als gesubrogeerden die als zwakkere partij van de bijzonder bevoegdheidsregels gebruik moeten kunnen maken. Deze uitspraak zou evenwel kunnen wijzen op een gestandaardiseerde benadering, waaraan het merendeel van de doctrine bij direct getroffenenen de voorkeur geeft [*omissis*]. Een dergelijke uitlegging lijkt in ieder geval niet geheel uitgesloten. Toegepast op werkgevers, die de door middel van wettelijke subrogatie op hen overgegangene rechten van werknemers op vergoeding doen gelden, zou ook voor hen in algemene zin en ongeacht de grootte van hun bedrijf en/of de rechtsvorm ervan de bijzondere bevoegde rechters van de [OR. 14] artikelen 8 e.v. van verordening

(EG) nr. 44/2001 open kunnen staan, ten minste wanneer het niet gaat om socialeverzekeringsorganen of personen die beroepsmatig in de verzekeringssector actief zijn of andere werkgevers die regelmatig belast zijn met de regeling van schadegevallen.

Een argument vóór een dergelijke oplossing zou zijn dat een feitencomplex dat één geheel vormt niet op het vlak van de internationale bevoegdheid nog verder versnipperd raakt. Zo is in onderhavige zaak bijvoorbeeld bij een Oostenrijkse rechter de procedure aanhangig tot vergoeding van de schade van de rechtstreeks getroffene, terwijl de werkgever van de getroffene, die het loon doorbetaalt, de bevoegde gerechten op grond van de artikelen 8 e.v. van verordening (EG) nr. 44/2001 ontzegd blijven, en hij de vordering overeenkomstig artikel 2 van verordening (EG) nr. 44/2001 in de plaats van vestiging van de wettelijke-aansprakelijkheidsverzekeraar, dus in Frankrijk, of overeenkomstig artikel 5, nr. 3, van verordening (EG), nr. 44/2001 [*omissis*] bij de rechter van de plaats waar het schade is ontstaan, dus in Italië, aanhangig moet maken. Indien rechten ook op de socialeverzekeringsorganen zijn overgegaan, dan zou dit nadat er een ongeval is gebeurd, kunnen leiden tot procedures in drie verschillende lidstaten.

2.7 Het Hof van Justitie van de Europese Unie is tot nu toe in zijn beslissingen niet ingegaan op de vraag of eigenlijk wel sprake kan zijn van een verzekeringszaak in de zin van artikel 8 van verordening (EG) nr. 44/2001, wanneer de verzoeker geen bescherming behoeft. In de literatuur is de algemene mening dat deze vraag met grotere prioriteit dient te worden behandeld, omdat de beantwoording ervan beslissend is voor de vraag of voor de verzoeker de bijzondere bevoegdheden in verzekeringszaken, derhalve ook die op grond van artikel 9, lid 1 [**OR. 15**], onder b), juncto artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 44/2001 eigenlijk open staan [*omissis*]. Het Oberste Gerichtshof volgt in de formulering van zijn vraag deze overtuigende, dogmatische redenering.

2.8 Het begrip verzekeringszaak wordt in artikel 8 van verordening (EG) nr. 44/2001 niet nader gedefinieerd. De algemene opvatting is dat een autonome uitlegging is geboden. Van beslissende betekenis daarbij zijn zowel het onderwerp van het geschil als ook de betrokken personen. Daarom wordt rekening gehouden met alle rechtsgeschillen die zijn gebaseerd op een verzekeringsovereenkomst, die dus betrekking hebben op het afsluiten, het uitvoeren en het beëindigen ervan. Daaronder valt ook de rechtstreekse vordering van de getroffene tegen de verzekeraar overeenkomstig artikel 11, lid 2, van de verordening [*omissis*]. Het is nodig dat het Hof van Justitie van de Europese Unie helderheid verschaft over de vraag of en onder welke voorwaarden ook de rechtstreekse vordering van werkgevers die de rechten van werknemers op vergoeding die door middel van wettelijke subrogatie op hen zijn overgegaan, doen gelden, kan worden beschouwd als een „vordering in verzekeringszaken”.

3. Tweede vraag:

Deze vraag sluit rechtstreeks aan op bovenstaande. Uit de overwegingen van het Hof van Justitie in het arrest van 17 september 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse/WGV-Schwäbische Allgemeine Versicherungs AG, C-347/08, valt niet ondubbelzinnig op te maken of het socialeverzekeringsorgaan, dat in die zaak verzoeker was, niet ondanks het feit dat het niet als zwakkere partij ten opzichte van **[OR. 16]** de wettelijke-aansprakelijkheidsverzekeraar, de verweerder, werd beschouwd, als „getroffene” in de zin van artikel 11, lid 2, van verordening (EG) nr. 44/2001 werd gezien [*omissis*]. Naar de (huidige) opvatting van het Oberste Gerichtshof kan een verzoeker, aan wie bij gebrek aan beschermingswaardigheid de bijzondere bevoegde rechters van de artikelen 8 e.v. van verordening (EG) nr. 44/2011 al principieel ontzegd blijven, desondanks geen „getroffene” in de zin van artikel 11, lid 2, van de verordening zijn. Slechts wanneer sprake is van een verzekeringszaak, waarin de beschermingsbehoefte van de verzoeker een voorwaarde is, moet deze ook als – rechtstreeks of indirect – „getroffene” worden gekwalificeerd. Ook op dit punt wordt het Hof van Justitie van de Europese Unie om duidelijkheid verzocht.

VII – Procedurele overwegingen:

[*omissis*]

[plaats, datum, stempel, ondertekening]